

Němcová Božena

Čertův švagr

Božena Němcová

Čertův švagr

«Public Domain»

Němcová B.

Čertův švagr / B. Němcová — «Public Domain»,

Содержание

Čertův švagr	5
Конец ознакомительного фрагмента.	7

Božena Němcová

Čertův švagr

Čertův švagr

Petr byl chlapec na ženění, když mu máma umřela. Říkává se, když si chce Pánbůh hodného blázna udělat, že vezme starému muži ženu. To přísloví se dokázalo na Petrovu otci; zbláznil se a vzal si místo růžence mladou ženu. Ta mu život sladila, takže za rok samou dobrotou umřel. Co byla macecha v domě, neměl Petr utěšené chvíle; ale do služby nechtěl, protože si myslel, aby mu tatík přece něco odkázal, když mu až do smrti věrně sloužiti bude.

Ale ubohý chlapec se zmejlil! Macecha si tatíka dobře obcházet znala, a když starý oči zavřel, shledalo se, že nedostal Petr kromě několika hadrů ani co by za nehet vlezlo. I ten podíl po nebožce matce mu macecha upřela. Když se to Petr dověděl, zmocnila se ho zlost a lítost a s chutí byl by macechu zabil. Ale po chvíli si to rozmyslel, vylezl na podnebí, sebral své šaty a složil je do truhly.

Když byl s tím hotov, sepal ruce přes kříž, postavil se před tátovu truhlu a pravil sám k sobě: „Mám si vzít ten svůj podíl, anebo nemám? – Ne, nevezmu ho; když mne ta zlá žena o všechno ošidila, ať si i ty hadry schová. Ale jedno jí přece nenechám.“

Přítom otevřel truhlu a vyndal stříbrný prsten s granátem. „Ten mi dala máma a povídala přítom, abych ho dal svému děvčeti. O má zlatá mamičko, kdybyste mohla vstát, vy byste koukala na ten pořádek.“

Strčil prsten do kapsy a slzami ho polil, potom uchopil truhlu, Snesl ji dolů, tam ji položil na široká ramena, jda zahradou do třetího statku. Selka byla nebožky mámy sestra a ráda ho přijala.

Tu chvíli, když Petr ze statku otcova ušel, vyprovázela macecha dobrého známého. Když přišla a děvečky jí řekly, že byl Petr doma a že si truhlu odnesl, vylítla na podnebí jako drak a všechno všudy přehlížela. Našla všechno, i tátovy šaty nechal, jen prsten byl z truhly pryč, po kterém sama dychtila.

Chvilku stála plná zlosti, potom se ale ušklíbla, vše uzavřela, ustrojila se a běžela na zámek k panu vrchnímu. Petr jí byl dávno již sůl v očích, jenže se nemohla se žádné strany k němu dostat; nyní šla žalovat, že ji okradl. Nedlouho předtím, než se vdala, sloužila u pana vrchního za děvečku, věděla tedy dobře, jak to chodí. Nejdříve šla k paní, několik slovíček s ní promluvila, paní zase promluvila s pánem, a když vešla k panu vrchnímu do kanceláře, poklepal jí na plné rameno, ptaje se: „No, Dorotko, co děláte, jak se máte?“

„Jak náleží dobře, milostpane, jen kdybych se nemusela s tím nezdárným klukem zlobit,“ odpovíděla pětidenní vdova a začala panu vrchnímu své stížnosti přednášet.

Pan vrchní ji jak se sluší a patří vyslechl, vzal šňupec, poklepal jí zase na druhé rameno a odpověděl: „Nemějte žádnou starost, Dorotko, však my mu hlavu napravíme, a nedá-li si ji napravit, máme ještě jiné prostředky, aby zkrotnul.“

Dorotka poděkovala a s plnou důvěrou se do vsi vrátila. To bylo odpoledne, a večír přišel biřic pro Petra. Ubohý zůstal, jako by do něho uhodilo, a tetka spráskla rukama nad hlavou, když biřic poroučel, aby s ním tu chvíli na zámek šel, a to dobrovolně, sice že mu položí pouta na nohy, „Nešťastný chlapče!“ zvolala stará, „cos učinil? Jakou hanbu to na mne uvaluješ?“

„Milče, tetko! Jakou hanbu bych na vás uvaloval? Vždyť jsem před žádným ani vody nezkalil.“

„Nadarmo by páni s pouty pro tě neposlali.“

„Kdož ví, co jim napadlo.“

Přítom vtiskl svou tchořovku na hlavu, oblekl šarkový kabát a podal tetce ruku, která tu s sepjatýma rukama stála a plakala.

Petr šel vedle biřice s hlavou sklopenou, a pro živý svět by se byl okolo sebe nepodíval. Stud, zlost, lítost, všechno to se střídalo v duši jeho, a kdyby se byl nestyděl, byl by plakal, až by se byly

hory zelenaly. Když ho přivedl biřic na zámek, poručil pan vrchní, aby jej dali do šatlavy, protože dostal hosti a nemá kdy vyslychat. To okamžení se rozkaz vyplnil. Sotva se dveře za biřicem zavřely, hodil sebou Petr na slámu a hořce plakal – hořčeji než o pohřbu vlastní matky. Pozdě na noc usnul, ale celou noc ho děsily strašné sny, v nichž nejstrašlivější osobou zlá macecha byla.

Časně ráno byl předvolán k panu vrchnímu a tam se žaloba přednesla.

„V hrdlo lže, milostpane!“ vzkřikl Petr, doslechnuv křivé obžalování macešino. „Prsten je můj, já ho po mámě zdědil, o to druhé věno, co jsem měl dostat, o to o všechno mne připravila. A nyní se opováží říci, že jsem ji okradl! I, aby jí jazyk uschl!“

„Takovou notou zná každý zpívat,“ odpověděl hněvivě pan vrchní. „Pověz, kde máš prsten, a nedělej dlouhé caparty, sice ti dám deset vysázet.“

„Milostpane, neradil bych žádnému, aby se mne křivě dotknul. Zdravé oudy by jistě neodnesl.“

„Ty se opovážuješ mně vzdorovat? Chopte se ho!“ Biřic a ještě jeden chtěli Petra odvést, ale on je tak nerázně od sebe hodil, že daleko odletěli a bezmála by i pana vrchního byli na zem porazili. Pan vrchní běhal po pokoji a biřicové stáli jako dva hafani. Petr měl pěstě zaťaté a brzy bledl, brzy červenal. Najednou dostával zmodralý nos pana vrchního svou přirozenou pivoňkovou barvu a nadutá huba se uškříbla. Poručil, aby Petra odvedli, sám sedl ke stolku a psal. Ráno když se přišla macecha ptát, jak to dopadlo, povídal pan vrchní, že dal Petrovi – bílý kabát.

Zatím vezli Petra svázaného k městu. Ležel jako bez smyslů, a teprv když ho na místo přivezli a odevzdali, viděl, kde je a co se z něho státi má. Odjakživa měl zášť proti vojenskému stavu, a nyní měl být sám vojákem; tu si může každý pomyslit, s jakou chutí šarkový kabát svlékal a vojenský šat oblékal! – A což se mu teprva vnitřnosti kroutily, když ho pan desátník cvičil. – Často skřípal Petr zubami, tiskl prsty do zbraně a panu desátníkovi by se bylo vedlo jako tupým roháčům, kdyby si nebyl vzpomněl na uličku, které se bál co smrti.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.